

En Röst ur graven, som gömmer stoftet av Distinktionskorpralen vid Linköpings kompani av 2:dra Livgrenadjärregementet Jonas Gabriel Hägg (ett offer för föråldrade lagar), till efterlevande kamrater tillhörande svenska krigsmakten till lands och vatten.

(98:26, 1859)

Melodi: Franska Folksången "Partant pour la Syrie" ("Från hem med korsets fana" – översättn. av Atterbom).

Häggs skugga till kvarlevande kamrater.

Jag stod i era leder
I mer än tjugo år;
Jag tjänade med heder,
Och sådant slut dock får!
I manlig strid att falla
För kung och fosterland
Jag hoppats, som I alla,
Men föll för egen hand.

Jag gick från barn och maka,
Och från kamrater, Er,
Långt hellre än att smaka
Den smälek käppen ger –
Vad bäst mig livet skänkte
Det ju min "heder" var:
När den man bittert kränkte,
På hjärtat våld man bar.

Där hederskänslan finnes
I svenska krigarns barm,
Tro mig – det går till sinnes,
Och väcker själens harm,
Att oförrätt fördraga
Av sina förmän, och
Ändå ej våga klaga,
Då man bär kronans rock.

Jag sökte tröst hos Herran,
Där jag den funnit förr,
Men himlens tröst var fjärran,
Och stängd var hoppets dörr:
Jag visste att min ära –
Min heder stod på spel;
Det straff var tungt att bära
För ett så ringa fel.

Då bröt min sorg den tygel,
 Förnuftet på den lagt.
 Jag väntades av "prygel".
 Det är tillräckligt sagt;
 Den dom och ingen annan
 Jag visste skulle bli;
 Då – jag sköt mig för pannan,
 Att undgå tyranni.

Farväl, o barn! O maka!
 Farväl, kamrater, ni.
 Jag vänder ej tillbaka:
 I graven är man fri
 Från lagar som förtrycka,
 Från oro och besvär!
 Ja, döden är en lycka,
 När sorgen hjärtat tär.

"Med lag skall land man bygga!"
 Så lyder Kungens ord,
 Och därvid stadigt trygga
 Sig männen uti Nord.
 Men ej för oss det gäller
 Det kungsord, starkt som järn,
 Ty svenska krigarn ställer
 Man utom lagens värn.

"Han som ett djur kan piskas"
 Därmed man tänker väl
 Hans mannamod uppfriskas
 Och eldas skall hans själ,
 Att glatt till striden tåga
 Var timme och var stund,
 Och liv och blod djärvt våga –
 Fast piskad som en hund.

Nej, bröder och kamrater,
 Hör från min grav en röst:
 "Det höves ej soldater,
 Med mod och manligt bröst,
 Att såsom trälar agas –
 Nej hellre kulan då
 Må genom hjärnan jagas,
 Och krigiskt slut man få."

"Och I, som väldet haven,
 Befäl av varje grad,
 Hör ock min röst från graven,

Från de dödas stad,
Dit jag var nöjd att vandra,
Fast jag ej order fått,
Och där, I, såsom andra,
En dag ock få'n er lott."

"Se'n mänskan i soldaten,
Han är er like dock,
I honom se'n kamraten,
Fast uti sämre rock;
För samma land han blöder
I samma strid som I,
Och samma hat där glöder
Mot våld och tyranni."

"Bort, bort därför med käppen!
Den kasten långt från er;
För ryssen uppå stäppen
Den passar – men ej här:
Den svenske officeren
För god är till profoss;
Han nyttjar helst gevären,
När han skall till att slåss."

Men morgonsolen stiger
Ur nattens dimmor fram
Och gravens skugga tiger,
Och sjunker allvarsam
Tillbaka till det rike,
Där ej finns någon träl,
Där alla varda like
Och ingen för befäl.

Men varnande än länge
För varje svensk soldat
Häggs röst ur graven tränge,
Med rätt av hans mandat:
"Må inför Svenska hären,
Till lands, till sjöss, till häst,
Mot prygelstraffsbesvären
Min död bli en protest!"

Hägg var med kamrater kommenderad till Långholmen, utsedd att framföra krav på överskottsfordran till befälet – och därför dömd till prygel! Han hade hellre skjutit sig en kula för pannan. I skillingtrycket finns också ett avskedsbrev till hans maka.